

OV Helsingborg Handbollsklubb – Mot utanförskap, för integration

Handbollsskola för alla

Öresundskraft har ett [samarbetsavtal](#) med handbollsföreningen [OV Helsingborg](#) och deras [CSR-projekt](#) [OV i samhället](#). Projektet arbetar mot utanförskap och för integration i fyra av Helsingborgs mest utsatta områden. Projektet startade 2016 och planeras fram till 2019. Stefan Persson, idrottslig ledare, berättar:

När OV gav mig erbjudande om att få delta i deras projekt mot utanförskap behövde jag ingen lång betänketid. Bara tanken att få leka med bollar på arbetstid kan ju få vem som helst att känna sig som man är i sjunde himlen. Ett projekt som jag är ytterst stolt över och som ger mig möjlighet att utveckla barn både som individer och kanske framtida handbollsspelare. När OV fattade beslutet att försöka förändra barns villkor i vissa områden, var det en inledning på en lång process vars resultat det kanske aldrig går att mäta med säkerhet. Det ger mig en chans att finnas till för ungarna i en verklighet som är konkret och långt ifrån tråkig. Den ena dagen kan skilja sig markant från den andra. Ibland gör eleverna exakt det jag hoppas, men lika ofta är deras koncentration på en planet som ännu inte hittats. Den absolut största belöningen kan mätas i skratt, kramar och lyckade stegsättningar. Utmaningen är att skapa en relation och en tillit som är sann och trovärdig, trots att vi bara ses en timme per vecka. Just nu sysselsätter vi 200 barn varje vecka och deras handbollskunskaper ökar sakta men säkert.

Vi har också genomfört några matchsamlingar på helgdagar och fått fin och värdefull respons från både barn och föräldrar. Vid de senaste matcherna dök min kompis Sally upp som vanligt. Ett litet yrväder som ska fylla sju år och med den goda smaken att klä sig i en rosa träningsoverall av märket Adidas. Korpsvart hår, bruna ögon och med en ständig glimt av bus i hela kroppen. Hon ville inte spela med tjejerna, utan gick in på planen där killarna lirade och krävde att få vara med. Självlklart fick hon det och hon var koncentrerad i ca 20 sekunder innan hon försvann mot läktaren. Efter ett tag hörde jag ett tjut i högtalarna och såg en leende Sally stå med en mikrofon i högsta hugg. Efter några ytterligare skrik i mikrofonen bad jag henne att sjunga en sång istället. Ibland är jag smart...

Ett genomgående drag hos de flesta av mina elever är att de har utländska namn. Oftast är de födda i Sverige och jag brukar fråga dem om de känner sig som svenskar eller någon annan nationalitet. Nästan undantagslöst brukar de svara att de är svenskar, oavsett familjens historik och bakgrund. När jag frågade Sally om hon kände sig som svensk svarade hon: Naturligtvis. Att hon var född i Sverige, gått på dagis och förskola i Sverige och ska bli försteklickare till hösten. Inte den minsta vekan.

När jag frågat Sally om hon kunde sjunga en sång slog en fiende till mig i ansiktet: Den förutfattade meningen hade gjort sin entré. Jag som alltid är nogga med att inte försöka förekomma ett beteende föll rakt ner i fällan. När Sally frågade om hon fick sjunga, förväntade jag mig en arabisk popsång eller en arabisk folkså. Hennes leende var stort när hon ställde sig lite bredbent som en världsstjärta och började sin sång:

*Det var dans och hålligång
uppå logen natten lång
det var sommar det var guld och gröna skogar.*

Jag vek mig av skratt och hon lämnade över mikrofonen till sin bror som fortsatte på samma sång. Dessutom sjöng båda på en dialekt som var bredare än Hasse Anderssons. Det var Bjärehalvöndialekt över hela framförandet. Vi hjälptes alla åt i refrängen och lyckligast var Sally. Åtminstone i några sekunder innan hon letade efter ett nytt upptåg eller projekt. Hennes pappa haltade fram och vi skrattade tillsammans och han bara skakade på huvudet och berättade att hon alltid är lika glad.

I den här kommunikationen fanns ingen plats för statistik. Inga linjer eller staplar i ett diagram förstörde pappans och mitt samspel i vårt samtal. Jag kunde inte bry mig mindre om vilket land han ursprungligen kommer från. Ingen analys om kostnader eller intäkter han bidragit till vårt samhälle med. Bara en mänsklig kontakt med genuin och äkta förståelse.

Det är i det rena mötet som relationer uppstår. Oavsett vår historik är det mötet som binder oss samman och som gör att vi kan utveckla vår gemenskap och förståelse. Det är genom närkontakt vi kan skönja acceptans och välvillighet. Ju äldre jag blir och desto mer jag förstår så står det klart att ingenting blir bättre genom nedlåtande kommentarer och konstiga debatter på sociala medier. I sammanhanget vill jag också uttrycka min uppskattning för alla människor som arbetar med att öka kunskaper och språk för alla ungdomar. Oavsett om det är i skolan, på något boende eller i ett föreningsliv så är den mänskliga kontakten den mest värdefulla. Personal som kämpar med att tillföra självkänsla, självförtroende och värdefulla lärdomar till människor som, i värsta fall, inte har tilltro till några vuxna. Ni gör ett enormt arbete och låter er inte nedslås av temporära motgångar. Ni har hört livshistorier som ingen kan ana och ni tröstar, tillrättavisar och ger råd som kommer att vara avgörande för många ungdomar i framtiden.

Jag är fantastiskt glad över att få vara en mikroskopisk pusselbit i många barns begynnande livspussel. Jag är djupt tacksam över möjligheten att aktivt kunna göra skillnad, om än bara en liten. Vi kan inte nå alla barn, men de vi kan få att spela handboll kommer att ha stora chanser att utvecklas till fina människor som vuxna. Finns egentligen inget som kan kännas mer trösterikt."

Väl mött

*Stefan Persson
Idrottslig ledare, Handbollsskolan för alla*

Dela och ge oss bra energi!

